

ארוחה למר כלב

מתוך "סיפורי העץ החלול"

מאת א.ב.פיין

צייר ג'.מ.קונדה

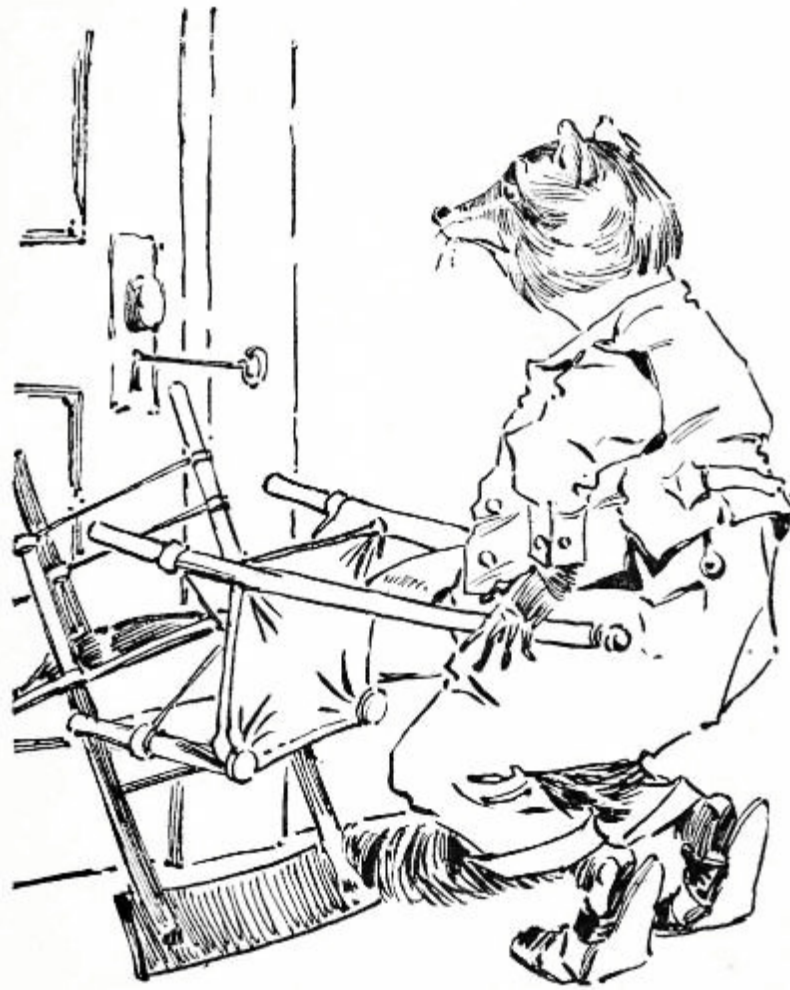

תזכרו בוודאי שהעורב הבטיח למר כלב להזמין אותו ערב אחד לארוחה ובכך להשתעשע קצת על חשבון מר אופוסום ומר דביבון. ועל כן יום אחד הוא שלח הזמנה למר כלב ובאותו יום גם הסביר למר דביבון ומר אופוסום כי הזמין אורח לארוחה. הוא אמר שיכין שולחן גדול בסלון ביתם בעץ החלול וביקש שגם הם יבואו להשתתף בארוחה. אך הוא לא סיפר להם כי האורח הוא מר כלב וחשב שהם יתכוננו לארוחת ערב טובה, אבל אחר כך, כאשר יתברר להם מי הוא האורח, יפחדו לרדת לשם. מובן שהוא

האורח של מר עורב הזקן, אך זה לא רצה לספר להם. כך שבסוף הם התחילו לחשוד שאולי זה מישהו, שהם לא כל כך ישמחו להיות בחברתו. לכן התייעצו ביניהם ותכננו דרך להיות מוכנים לכך. ואכן בסביבות השעה חמש מר כלב הגיע ודפק בדלת, ומר עורב ירד, הכניס אותו לבית והוביל לסלון, שם כבר הכל היה מוכן על השולחן, מלבד העוף הצלוי, אותו הוא השאיר על הכיריים כדי יישאר חם. מר כלב התיישב והביט על השולחן ואמר שהכל נראה יפה ומריח אפילו טוב יותר מאשר נראה. העורב שמח לשמוע זאת, כי תמיד היה גאה באומנות הבישול שלו, והוא צחק כל הזמן כשחשב איך הוא משטה במר דביבון ומר אפוסוסם. ואז, כשהכל היה כבר מוכן, אמר למר כלב "עכשיו אזמין את השכנים שלי, אך הם כנראה לא יבאו" והם שניהם התחילו

התכוון לספר להם זאת ברגע האחרון, כי לא רצה שתקום מהומה גדולה כשהכל כבר יהיה מוכן על השולחן. ואכן מר דביבון ומר אפוסוסם הבטיחו לבוא והם ניסו לנחש שוב ושוב מי יהיה

ורד למטה!"
מר דביבון שם כיסא נוסף לתמוך בדלת
שלו, ושאל "ומי האורח שלך, מר עורב?"
"זה סתם חבר, רק מר כלב. הכנתי עוף

לצחוק, כי גם מר כלב הבין את התעלול.
אזי העורב הלך לדלתו של האופוסום,
דפק ואמר "הארוחה מוכנה! האורח כבר
כאן. בוא ורד למטה!"
"מי האורח, מר עורב?"
"או, זה רק מר כלב. הכנתי עוף צלוי והכל
כבר מוכן."
"אני מצטער, מר עורב, אבל בדיוק בא גם
אלי אורח, ואם אבוא, אני חייב להביא גם
אותו."
"ומי זה?" שאל העורב.
"או, זה רק מר חתול שבא לבלות את
הערב אתי."
העורב הזקן קפץ כששמע זאת, כי הוא
פחד מהחתול יותר מכל חיה אחרת, ולכן
ענה מיד "הכל מלא, אין יותר מקום לאף
אחד! אין מקום לאף אחד!"
ואז הוא רץ לדלת של הדביבון ואמר
"הארוחה מוכנה! האורח כבר כאן. בוא

צלוי והכל כבר על השולחן."
"אני מצטער, מר עורב, אבל בדיוק עכשיו
בא אלי אורח, ואני חייב להביא גם אותו."
"מי זה, מר דביבון?"
"הו, ידיד שלי שבא לבקר, זה רק מר נץ
שנכנס לבלות אתי הערב."
מר עורב כמעט ונפל מהענף כששמע
זאת. רק אתמול הוא גנב עופות ממר נץ
והיה בטוח שזה ירגיש מיד בריח העופות
שנעלמו לו, וממילא מר דביבון בוודאי
סיפר לו כבר זאת. ולכן קרא מהר "אין
כבר מקום ליד השולחן! אין מקום!"
ואז חזר למר כלב למטה ואמר לו לא
להמתין, כי מר דביבון ומר אופוסום לא
יבואו, ומר כלב אמר עוד שזה היה
התעלול הטוב ביותר והעוף הטעים ביותר
ששמע עליו.
אך העורב לא חשב שזה היה תעלול כל
כך טוב כפי שציפה, ועבר לו כל תיאבון כי

כל הזמן הסתכל בכוון הדלת, שמשם יכלו לבוא מר דביבון ומר אופוסום עם אורחיהם.

בסוף מר כלב גמר לאכול ואמר שבבית בוודאי מצפים לו ועליו ללכת. העורב נבהל מאוד וביקש שיישאר עוד קצת ויבלה אתו את הערב. בסוף מר כלב הסכים, התיישב ואמר שאולי יישאר קצת יותר מאשר תכנן.

העורב דיבר וסיפר לו סיפורים, ואחר כך גם מר כלב התחיל לספר סיפורים, ותוך כדי כך העורב התגנב מאחורי מר כלב והזיז את השעון אחורה, אך כל זה לא עזר. מר כלב אמר שהוא חייב לחזור כי כבר מאוחר, והוא עלול להישאר מחוץ לבית כי בינתיים יסגרו לו את השער. ואז העורב התחיל לקרוא, חזק כפי שרק יכול היה, "הגיע זמן! האורחים הולכים הביתה! האורחים הולכים הביתה!"

אבל האופוסום קרא חזרה שיש עוד זמן, ושלאורח שלו לא בוער. וגם הדביבון קרא שהאורח שלו לא ממהר בכלל.

מר עורב היה בצרה גדולה. הוא קפץ תחילה על רגל אחת, אחר כך על רגל שנייה, בזמן שמר כלב לבש את מעילו, וכשזה הלך כבר, הוא נכנס לחדר שלו וסגר היטב את הדלת.

הדביבון והאופוסום הסתכלו דרך החלונות וראו איך מר כלב הדליק את המקטרת שלו ויצא משם בצחוק גדול. וגם הם צחקו, כי הרי לא היו להם אורחים בכלל, והם רק העמידו פנים שזה כך. ואז פתחו את הדלתות שלהם וירדו לסלון, שם עוד נישאר הרבה מהארוחה. הם התיישבו ואכלו מהעוף הצלוי, והעבירו אותו זה לזה, ואמרו שמר עורב הוא באמת טבח מעולה.

בסוף החליטו שאין הם רוצים להעניש

אותו יותר, הלכו לדלת חדרו והאופוסום דפק ואמר "בוא לאכול, מר עורב. האורחים עזבו כולם!"

אחר כך גם הדביבון דפק ואמר "מוטב שתצא, מר עורב. כל האורחים הלכו!" אזי העורב פתח קצת את הדלת, הציץ החוצה, וכשראה רק את הדביבון והאופוסום, יצא באומץ גדול ואמר שהוא כבר אכל ארוחת ערב, ודווקא התכוון ללכת לישון, אבל הוא יתיישב בכל זאת אתם, רק לשם חברה. הוא אמר שהצטער שלא יכול היה להזמין אותם יחד עם אורחיהם, אך בכל זאת יהיה נעים יותר לשבת ביחד שלושתם ולבדם. ואז האופוסום והדביבון והעורב הזקן התיישבו שוב לשולחן ואכלו, אכלו ואכלו, והעורב הזקן אכל יותר משני האחרים ביחד.